

NURQIZ RISKULQIZI
(НУРКЫЗ РЫСКУЛ КЫЗЫ) –

1991-ci ildə Narın bölgəsinin Ağ talaa elinin Ağ qaya kəndində doğulub. Həmin kənddəki Asaanalı Abdraitimov ad. orta məktəbdə və Bişkekdəki 87 saylı litseydə oxuyub. 2014-cü ildə Hüseyn Qarasayev ad. Bişkek Humanitar Universitetinin Qırğız filologiyası fakültəsini bitirib. “Nur borbor” Yaradıcı Gənclər Akademiyasının üzvüdür. 2011-ci ildə “Şeir, sənəi sevirəm” adlı kitabı gün üzü görüb. “Obon” və “FabulaPress” qəzetlərinin müxbiri, T.Abdumomunov ad. Qırğız Milli Akademik Dram Teatrının şöbə müdiri, “Mədəniyyət, Tarix, Dil” televiziya kanalının “Teatr və səhnə” verilişinin aparıcısıdır.

ŞEİR DEMƏYİMİ GÖZLƏRDİ ATAM...

O vaxt dünyam dolu idi, ən azı,
İndi isə ağrı-acı, nə yazıq!

Dəyərliydim,
zaman vardı hər kəsə,
Atam da öyərdi “saf qızım” deyə.

O zaman həyatın dərd-qəmi yoxdu,
Geri gəlməz... Ürək alov-oduydu.

Vardı televizor, radio vardı,
Amma atam məndən şeir alardı.

Mən şeir oxusam kefi açılır,
“Qızım, sən yaz-yarat, durma” deyərdi.

Oydu qoruyanı, arxam-dayağım,
Bağrına basaraq tumarlayanım.

Xırda-para hər şey üçün ağlayıb,
Sarılardım ona, bərk qucaqlayıb.

İndi sevinirəm yuxuda görsəm,
Tanrıdan atamçun cənnət istərəm;
Onsuz elə yorğun, halsız, solğunam...

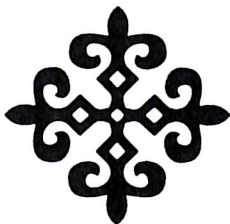
TƏKCƏ ANAM MƏNİ TƏRK EDƏ BİLMƏZ

Saçımı darasam, daramasam da,
Aynaya baxsam da, heç baxmasam da,
Təkcə anam məni tərək edə bilməz,
Təkcə anam məndən üzün çevirməz.

Paltarım təzədi, yoxsa nimdaşdı,
Həyatımda qışdı, ya da bahardı,
Təkcə anam məni hər halda sevir,
Təkcə anam mənim dərdimi bilir.

Pul-param var, yoxdu – nə fərq eləyər?
İşiq ya qaranlıq olsa bəxtimdə,
Təkcə anam yarı yolda buraxmaz,
Başıma dərd-bəla gəlsə də, atmaz.

Pis, yaxşı neyləsəm keçəcək yenə,
Qıymaz mənə, onun üçün körpəyəm.
Hər işə həqiqi dəyəri verən,
Anama nə desəm, azdır, nə desəm.

ANA HAQQINDA BALLADA

Yadımdadı, imtahanlar bitmişdi,
Saatlarca avtobusu gözlədim.
Yazıydı, mən nazik paltar geymişdim,
Gurşad yağdı, əməllicə üşüdüm...

Dayanacaq tutmayırdı adamı,
Getmək olmur, yağış güclü yağırdı;
İtləyir bir-birini hər yetən,
Bir-birinə kimsə dönüb baxmırdı.

Avtobus bir azdan gəldi, doluydu,
Tezcə mindim, ən arxada yer vardı.
Bir qadın da mindi bizim maşına,
Qucağında gül körpəsi yatırdı.

Düz yanımda oturdu yol yoldaşım,
Yağış yaman islatmışdı qadını;
Amma gözü sevgi ilə baxırdı,
Jaketinə bürülüydü balası.

Hey ağladı körpə bütün yol boyu,
Dayanmadan anasını incitdi.
Gənc ananın üzü necə gülürdü,
Onu görüb qəlbim başqa cür atdı.

Bu anadır, üşüməyə razıdır,
Xoşbəxt olar, tək gülsün körpəsi.
Heç bir şeyi anlamayan, bəxtəvər
uşaqlığım yada düşdü, bax indi... –

Hamıdan çox ərköyündüm o zaman,
İncidərdim, hey anamı yorardım.
Nə istəsəm atam mənə alardı,
Göy üzünə – Aya əlim uzardı...

O vaxtlardan söhbət açmaq istərəm –
Xatirədir keçmişlərin açarı...
Əsib-coşan zaman anam, nəhayət,
Atam yenə mənə qucaq açardı...

Anam, atam – ən dəyərləli yaxınım,
kimlərləsə əvəz olmaz canlarım;
Qanad gərib, geniş qucaq açaraq,
qoruduz nə qədər məni yağışdan...

Düşünürəm, fikirliyəm indi mən,
Kənd qoxusu əsib gələr uzaqdan...
Uşaqlığım keçən evə həsrətəm,
Üşüyürəm hələ yağış altında...

Əvvəl-axır son bulacaq həsrətim,
Qovuşaram darıxdığım kəndimə.
Məni dostu bilən dərdi, möhnəti,
Yarı yolda qoyub burdan gedərəm...

(Çevirən: *Dos.Dr. Təranə TURAN RƏHİMLİ*)